

henhold til § 5, stk. 1-3 i lov nr. 285 af 7. juni 1972 om udnyttelse af sten, grus og andre naturforekomster i jorden og på søterritoriet. I tilknytning hertil kan det nævnes, at reglerne i §§ 3 og 4 ligesom hidtil vil finde anvendelse, uanset om området er undergivet landbrugspligt eller fredskovspligt.

Dispensation kan gives på vilkår, og den kan tilbagekaldes, hvis et eller flere af vilkårene ikke opfyldes. Der er ingen begrænsninger i arten af de vilkår, som kan stilles i forbindelse med en dispensation, idet det naturligvis dog må kræves, at vilkårene ligger inden for rammerne af lovens formålsbestemmelser i §§ 1 og 2.

8. Erstatningsbiotoper

I overensstemmelse med hidtidig praksis efter naturfredningsloven kan det være velbegrunderet i visse tilfælde at stille krav om etablering af erstatningsbiotoper som vilkår for dispensationer, hvor der foreligger en forudgående ansøgning. Man bør imidlertid udvise tilbageholdenhed, da det ud fra en naturfredningsmæssig synsvinkel normalt vil være langt at foretrække, at de oprindelige naturområder med deres særegne karaktertræk bibeholdes i videst muligt omfang.

Der kan være behov for at stille vilkår om etablering af erstatningsbiotoper eller genopretning af (eller plejeforanstaltninger på) eksisterende biotoper i tilfælde, hvor der er foretaget en lovovertrædelse, og man afstår fra at stille krav om en egentlig retablering af den pågældende biotop. Det kan især være relevant i situationer, hvor det er forbundet med uforholdsmæssigt store udgifter at forlange den oprindelige biotop retableret, eller en retablering af denne er umulig eller i hvert fald uigennemførlig indenfor en overskuelig årrække. Det forudsættes således, at der specielt i forbindelse med »lovliggørelsessager«, kan stilles vilkår af den ovennævnte karakter.

9. Andre bestemmelser

9.1. I § 5 stk. 1 er der i lighed med den gældende lov hjemmel for miljøministeren til generelt at undtage bestemte kategorier af de beskyttede naturtyper fra reglerne i §§ 3 og 4. I naturfredningsloven er denne hjemmel udnyttet til i et vist omfang at fritage heder, strandenge og strandsumpe fra beskyttelsesordningen, når disse er beliggende i byzone eller i sommerhusområde, jf. § 2 i Miljøministeriets bekendtgørelse nr. 40 af 9. februar 1984 om tilladelse m.v. efter naturfredningslovens kapitel V til ændringer af heder, strandenge og strandsumpe. Det er hensigten at videreføre denne ordning og – udover de nævnte naturtyper – også at lade den omfatte ferske enge og overdrev, jf. forslagets § 3, stk. 1.

Det er endvidere hensigten – som nævnt i punkt 4 – at fastsætte regler, som undtager områder, der som følge af plejeaftaler og lign. vokser sig ind under den generelle beskyttelsesordning.

Efter stk. 2, har ministeren mulighed for at fastsætte regler om, at der ikke kræves tilladelse til anlæg, som kræver tilladelse efter lov om kystbeskyttelse. Lignende bestemmelser findes i § 8, stk. 5, og § 15, stk. 3. Formålet med bestemmelsen er alene at undgå dobbeltadministration, og uanset at de regler, der udstedes med hjemmel i bestemmelsen undtager visse kystsikringsarbejder m.v. fra forbudet i § 3, stk. 1 og 2, skal de hensyn, som § 3, stk. 1 og 2, skal varetage, således fortsat tilgodeses, når det afgøres, om der kan gives tilladelse efter lov om kystbeskyttelse.

9.2. I § 6 er der en hjemmel for miljøministeren til at udstede bestemmelser, som nærmere definerer de beskyttede naturtyper og foreskriver, hvorledes arealernes størrelse skal beregnes.

10. Forespørgsler

De hidtil gældende bekendtgørelser vedrørende naturfredningslovens §§ 43–43 b har hjemlet en særlig forespørgselsordning. Efter denne påhviler det amtsrådet at give oplysning om, hvorvidt et givet areal er omfattet af godkendelsesordningen. Såfremt oplysning herom ikke er afgivet inden en vis frist, har virkningen været, at lodsejerne kunne gennemføre foranstaltningen uden tilladelse efter lovens §§ 43–43 b. I hvilket omfang denne forespørgselsordning skal bevares, og hvorledes den i givet fald skal nærmere udformes, vil blive taget op til overvejelse og forhandling med de berørte parter i forbindelse med udarbejdelsen af kommende bekendtgørelser og administrative retningslinier.

Til §§ 8–11

Klitfredede arealer

Til § 8

I flere egne af landet er jordoverfladen dækket af flyvesand, der i historiens løb ved sandflugt har forvoldt skade på det omliggende agerland. Flyvesand er strandsand, der af bølgeslaget skylles ind på havstokken, og som består af næsten ensartede, fine korn, som vinden let kan føre med sig, og som efterhånden på sin vej lejrer sig, f.eks. omkring sten, planter og vraggods. Herved dannes sanddriver – klitter –, der bl.a. ved vegetationens hjælp kan nå en betydelig højde, i enkelte tilfælde op til 20–25 m. Dæmpes klitterne ikke, tager de form af »vandreklitter«, idet sandkornene under storm hvirvles op fra klittens sider over klitkammen, og hele klitten bevæger sig da